HOT NEWS!!

Mangroves for the Future
INVESTING IN COASTAL ECOSYSTEMS

Bức thư viết năm 2070

Chúng tôi đang ở vào năm 2070 trên một vùng đất thấp hơn mực nước biển gần 2m. Xung quanh là những con đê biển khổng lồ, ngày càng được Chính phủ xây cao hơn. Trong khi đó, rất nhiều bạn bè tôi lại đang sống trên những sa mạc rộng lớn và có những người phải làm việc trong những trang trại sản xuất lương thực trên diện tích đất ít ỏi còn canh tác được để nuôi cả nhân loại.

Chúng tôi cũng như những bạn bè của chúng tôi trên khắp thế giới đều không còn nhà cửa, ruộng vườn và phải sống nhờ vào sự trợ cấp của Chính phủ. Ruộng, vườn của chúng tôi bây giờ là biển cả mênh mông hung dữ với những con sóng, cơn bão thường xuyên gầm thét như muốn nuốt chửng những con đê khổng lồ đang bảo vệ chúng tôi; ruộng vườn của chúng tôi bây giờ là những sa mạc hoang vu, cằn cỗi với cái nắng thiêu đốt ban ngày, cái lạnh cắt da ban đêm.

Tôi đã được nghe ông bà kể lại, lúc chúng tôi 5 tuổi, mọi sự khác xa bây giờ. Biển hiền hòa và dịu êm. Thay vì những con đê biển bằng bê tông khổng lồ là những con đê nhỏ nhắn uốn lượn như những dải lụa bên những cánh rừng ngập mặn xanh ngút tầm mắt. Trên nền xanh ngắt của bức tranh đó có những cánh cò trắng, văng vẳng những tiếng mẹ ru con như tô điểm làm cảnh vật thêm đẹp và thanh bình.

Chúng tôi sinh ra và lớn lên trong sự yên bình đó, trong màu xanh bạt ngàn của những cánh rừng ngập mặn và tiếng sóng biển rì rào. Có những lúc thiên nhiên nổi giận, trút những con sóng dữ ầm ầm xô bờ thì chúng tôi vẫn yên tâm vì có rừng ngặp mặn - "bức tường xanh" tuyệt vời làm giảm đi cơn giận dữ của thiên nhiên, giúp cho con đê nhỏ luôn bảo vệ xóm làng chúng tôi an toàn, bình yên trước sóng dữ. Những tiếng cười nói, những bài giảng, những lời ru vẫn vang lên đều đặn. Cũng chính "lá chắn xanh" ấy đã giữ gìn sự đa dạng sinh học, hấp thụ lượng lớn carbon làm bầu khí quyển trong lành hơn, bảo vệ những cánh đồng của chúng tôi khỏi sự xâm nhập mặn của nước biển, mang lại cho chúng tôi những nguồn lợi to lớn về môi trường và kinh tế.

Mọi việc cứ trôi êm đềm như thế khi chúng tôi và những cánh rừng ngập mặn như là đôi bạn song hành, che chở, bảo vệ lẫn nhau.

Rồi dân số càng ngày càng tăng nhanh, thúc ép chúng tôi phải phát triển nền kinh tế càng nhanh càng tốt. Những cánh rừng ngập mặn ngày nào phải nhường cho những trang trại nuôi trồng thủy sản rộng lớn; những dải đất ven biển mọc lên san sát những khu đô thị hiện đại, những khu công nghiệp khổng lồ, những bến cảng tấp nập tàu thuyền. Một ngày không biết có bao nhiêu tấn chất thải không qua xử lý bị chúng tôi xả thẳng ra môi trường biển, phá hủy những cánh rừng ngập mặn ít ỏi còn sót lại, phá hủy môi trường sống của bao loài động thực vật, phá hủy nơi ương giống của nhiều loài sinh vật biển, phá hủy một nơi cực kỳ hữu ích để tích tụ lượng carbon từ khí quyển.

Chuyển đổi đất rừng ngập mặn để xây dựng những công trình, nhưng khu cảng biển nhằm phát triển kinh tế ven biển

Rừng ngập mặn bị chuyển đổi sử dụng cho nhiều mục đích khác nhau

Đất rừng ngập mặn bị chuyển đổi sang nuôi tôm ở Cần giờ, thành phố Hồ Chí Minh.

Cứ thế, mỗi ngày lại có nhiều thêm những khu đô thị lớn hơn, những nhà máy hiện đại hơn ra đời và những cánh rừng ngập mặn vốn chỉ chiếm 7% tổng diện tích rừng trên thế giới cũng theo đó mà dần dần mất đi đến khi không còn nữa.

Khí hậu ngày càng bất thường, không còn tuân theo những quy luật xưa nữa. Thiên nhiên trở nên hung dữ lúc nào cũng sẵn sàng nổi giận. Biển thì thường xuyên đe dọa trút những cơn sóng dữ lên con người. Lúc này chúng tôi mới nhận ra sự thật hiển nhiên rằng, mình thật nhỏ bé trước sức mạnh của thiên nhiên. Còn chúng tôi luôn lo sợ thời khắc thiên nhiên, biển cả nổi giận.

Và điều lo sợ ấy đã xảy ra, thiên nhiên đã trút sự giận dữ lên loài người như một sự trừng phạt cho sự phá hoại môi trường nói chung và rừng ngập mặn nói riêng. Biển cả đã dễ dàng chiến thắng những con đê biển khi không còn được rừng ngập mặt - "lá chắn xanh" - bảo vệ. Những con đê như những người lính ra trận mà mất khiên, giáp. Lần lượt các dải đê sụp đổ và biến mất dưới sức mạnh tàn phá của những con sóng dữ. Nhà máy, xóm làng, đồng ruộng cũng bị nước biển cuốn trôi.

Khi biển tạm nguôi giận thì chúng tôi cũng không thể làm gì được trên mảnh đất thân thương vì trước khi biển rút đi, biển đã phá hủy mọi thứ, biến những cánh đồng màu mỡ thành những ruộng muối mênh mông, những dòng sông trong lành, mát ngọt thành những dòng nước mặt chát như nước mắt người. Cây cỏ không mọc được, lúa màu vắng bóng, chúng tôi lâm vào cảnh đói khát.

Trẻ em ùa ra để nhận lương thực cứu trợ. Nếu không có sự giúp đỡ, tương lai của các em sẽ đi về đâu ?

Những khu đô thị to đẹp, những nhà máy đồ sộ bây giờ đã trở thành phế tích và cũng không còn là những thứ chúng tôi muốn nữa. Chúng tôi bắt đầu nhớ, nhớ về quá khứ cách đây chưa lâu, nhớ về thời con người và thiên nhiên hòa hợp và đặc biệt là nhớ về những cánh ***RỪNG NGẬP MẶN*** xanh ngút tầm mắt – người bảo vệ âm thầm cho chúng tôi.

Chúng tôi nhớ những câu nói như "Hãy vì màu xanh rừng ngập mặn – Vì lá phổi xanh của chúng ta", "Hãy bảo vệ rừng ngập mặn – đó là bảo vệ cuộc sống của chính chúng ta"…

Chúng tôi nhớ những giọng nói tiếng cười vào những chiều thả diều trên triền đê uốn lượn, những tiếng í ới gọi nhau, nô đùa khi bắt cá, bắt tôm trong những cánh rừng ngập mặn bát ngát.

Chúng tôi nhớ những câu nói như "Hãy vì màu xanh rừng ngập mặn – Vì lá phổi xanh của chúng ta", "Hãy bảo vệ rừng ngập mặn – đó là bảo vệ cuộc sống của chính chúng ta"…

Chúng tôi nhớ những cây đước có rễ chống như cái nơm, cây bần có rễ thở vươn lên mặt bùn, còn vẹt dù có rễ nhấp nhô trên mặt bùn như đầu gối... cùng với những hoa trái mộc mạc mà thân thương của cây ngập mặn.

Bây giờ, trước mắt chúng tôi là những con đê biển sừng sững hiên ngang nhưng vô cùng nhỏ bé trước biển cả bao la, vô cùng yếu đuối trước những cơn sóng cồn, trước những cơ bão gào thét thường xuyên.

Trước mắt chúng tôi là những sa mạc ngút tầm mắt, nơi sinh ra do khí hậu bị biến đổi, nơi đồng loại chúng tôi đang ngày đêm lẩn tránh cái nóng, cái khát, cái đói.

Trước mắt chúng tôi chỉ còn lại ít ỏi những nông trại đang ngày đêm sản xuất cật lực để cung cấp lương thực, thực phẩm cho cả thế giới.

Trước mắt chúng tôi là những nhà máy lọc nước biển thành nước ngọt do mất rừng ngập mặn đã xâm nhập sau vào trong đất liền.

Trước mắt chúng tôi là hàng dài người hàng ngày kiên nhẫn xếp hàng chờ nhận được khẩu phần ăn ít ỏi của mình do Chính phủ cung cấp.

Trước mắt chúng tôi là những sinh linh bé bỏng được sinh ra mà không toàn vẹn do ô nhiễm làm thay đổi cấu trúc di truyền từ bố mẹ.

Và trước mắt chúng tôi là một nỗi sợ khủng khiếp trước những thảm họa từ thiên nhiên, một tương lai bất ổn, một sự tồn tại mong manh.

Chúng tôi chỉ có thể gửi gắm những lời ước nguyện trong những câu chuyện kể cho con cái chúng tôi – một thế hệ không có khái niệm về rừng ngập mặn.

Chúng tôi ước được trở về thời thơ ấu lớn lên bên những tiếng sóng biển rì rào, những cánh rừng ngập mặn xanh mướt.

Chúng tôi ước, giá như chúng tôi thức tỉnh trước những lời nhắc nhở, những cảnh báo của những người có trách nhiệm về tầm quan trọng rừng ngập mặn.

Chúng tôi ước, giá như mọi người không đánh đổi môi trường trong lành lấy sự tăng trưởng nóng trong ngắn hạn của nền kinh tế.

Và một điều ước tưởng chừng giản dị mà không thể thực hiện được, đó là những con diều no gió, tiếng sao vi vu và những tiếng cười vang vọng triền đê uốn lượn bên dải rừng ngập mặn xanh ngút như những tấm thảm khổng lồ, như lá phổi, như lá chắn bảo vệ chúng tôi trước sự cuồng nộ của thiên nhiên.

Chúng tôi không thể không thấy mình có tội vì chúng tôi thuộc một thế hệ đã hoàn tất công việc phá hoại "lá phổi xanh", "lá chắn xanh" bảo vệ môi trường sống chúng tôi, đó là rừng ngập mặn.
Tôi thuộc về thế hệ cuối cùng còn có thể thay đổi được tình trạng này nhưng tôi đã lựa chọn "không hành động".

Ngày nay, tất cả mọi người đang phải trả giá quá đắt khi phải đối mặt với những thiên tai từ thiên nhiên

Thành thật mà nói, tôi nghĩ rằng trong một thời gian ngắn nữa, sự sống trên Trái Đất sẽ bị hủy hoại, vì việc phá hoại môi trường, phá hoại hệ sinh thái rừng ngập mặn quý giá của chúng tôi đã đến mức không thể nào quay ngược trở lại.

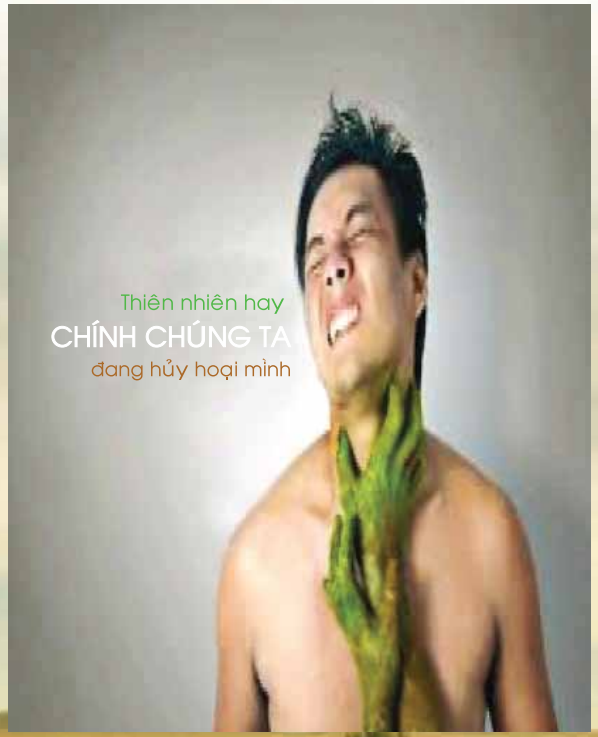

Ôi, ước gì tôi có thể đi ngược thời gian để nói cho nhân loại hiểu điều này " Vào thời điểm mà chúng ta còn có thể làm một cái gì đó để cứu lấy hành tinh của mình… XIN HÃY HÀNH ĐỘNG"

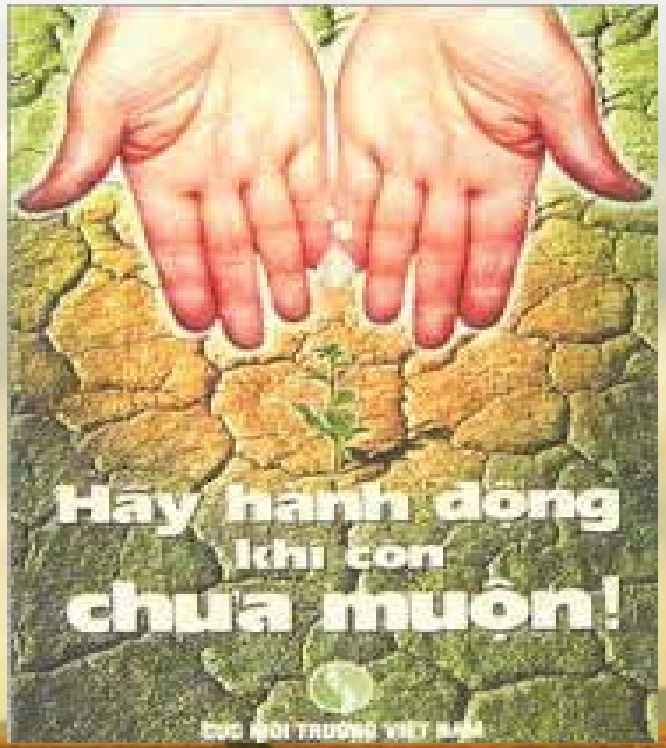

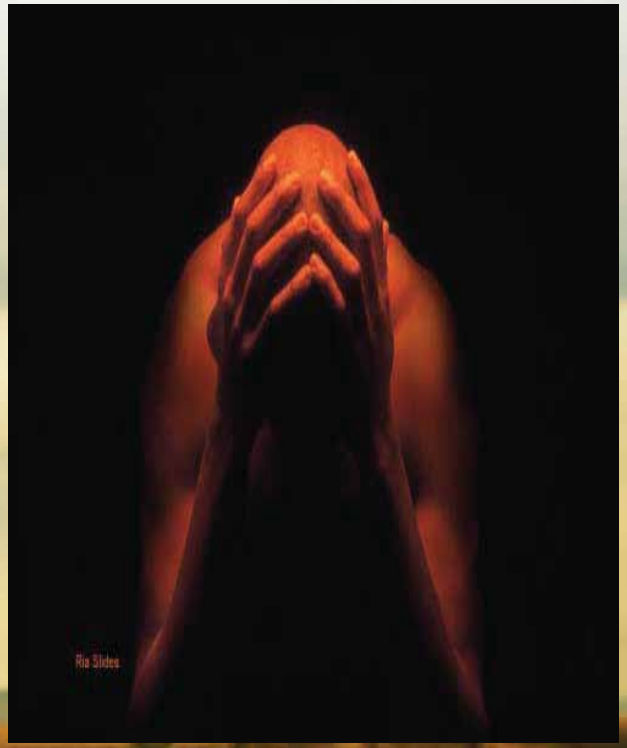

ĐỪNG CẮT ĐI
mạch sống đâm chồi

Xin gửi bức thư này đến những người xung quanh bạn và xin hãy góp phần, dù là nhỏ nhoi vào chương trình "Rừng ngập mặn cho tương lai" trên toàn thế giới cũng như tại đất nước bạn. Đây không phải là trò đùa, mà đã là một thực trạng rồi. Hãy làm vì tương lai con cái của bạn.

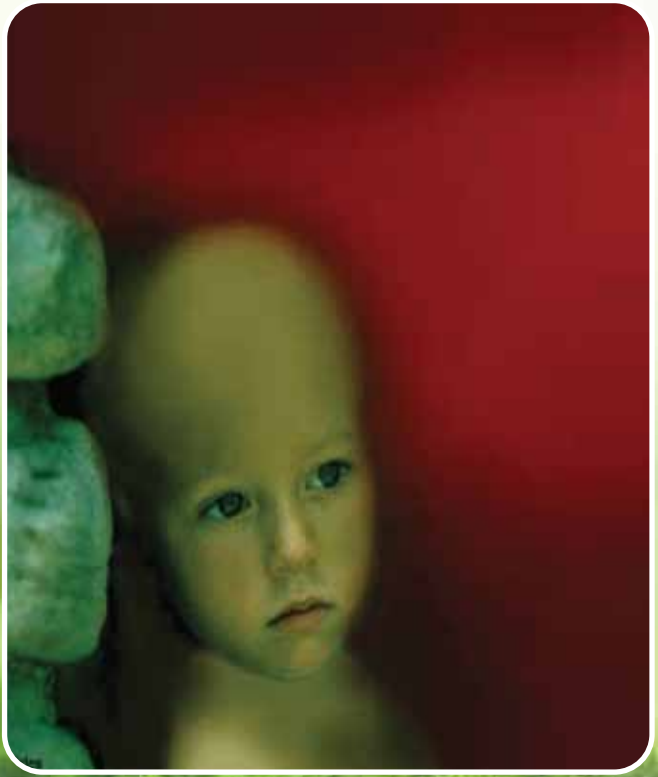

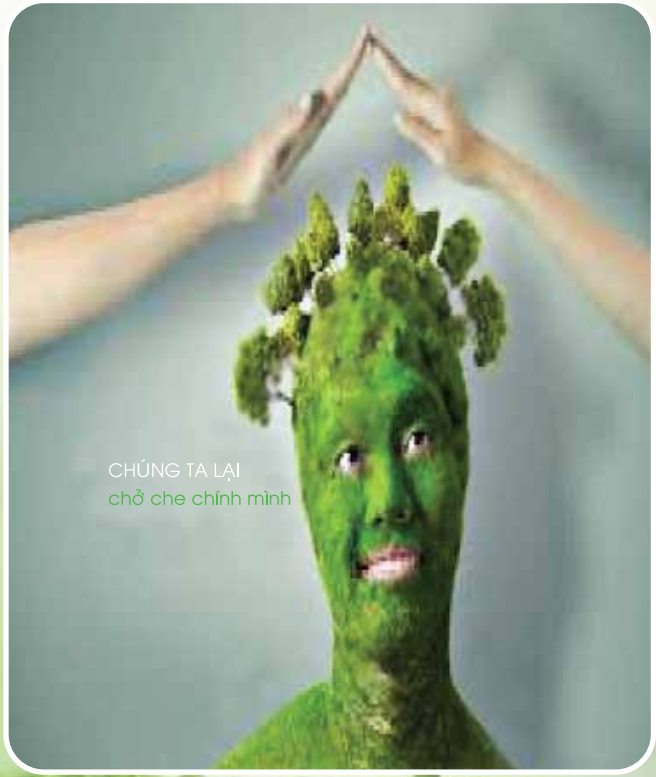

Đừng để lại di sản không có rừng ngập mặn

Hãy để lại SỰ SỐNG cho con cháu chúng ta!